

Nuri Santi

Vanaf we zwanger waren van ons zoontje waren we al heel snel zeker dat we voor een thuisbevalling zouden gaan.

Ik had het niet zo voor ziekenhuizen, met het gedacht dat je daar een patiënt bent, en dat er constant van personeel gewisseld wordt zei me niets.

Ik wou het liever intiemer, een paar mensen, vertrouwde mensen om me heen in ons eigen huis, waar ik me meer op mijn gemak zou voelen.

Mijn partner had het al helemaal niet voor ziekenhuizen en hij was zelf ook thuis geboren, dus die stemde direct mee in deze keuze.

De meeste mensen rondom mij vonden dit een rare keuze, zeker bij een eerste kindje...

Sommige verklaarde me gek om voor die keuze te gaan aangezien je thuis geen epidurale kunt krijgen, of stel de baby is in nood wat dan...

Maar ik was er allemaal zo gerust in, dat als ik op mijn gemak ben baby'tje dat ook zal zijn, en gewoon de natuur zijn gang te laten gaan.

Uiteindelijk jaren geleden was het de normaalste manier van bevallen.

Ik ging dus opzoek naar een vroedvrouwenpraktijk.

Omdat ik zelf nog maar een jaar in deze regio woonde zocht ik op het internet.

Al gauw kwam ik uit bij VITA NOVA, nieuw leven.

Dichtbij, leuke naam en op de site zag ik ook direct een groep sympathieke goedlachse dames.

Ik was op dat moment een 15tal weken zwanger dus nog maar het prille begin.

Ik stuurde een mailtje naar Vita Nova, en een dag later kreeg ik een telefoontje van Hilde.

Een eerste kennismakingsgesprek werd in geboekt bij Jane.

Dit ging heel vlot en voelde me direct op mijn gemak bij haar, de klik was er.

Nu hopen dat de andere dames ook zo sympathiek zijn, want uiteindelijk weet ik niet wie de uitgerkende dag van dienst zal zijn.

Daarom vroeg ik ook elke keer bij iemand anders op gesprek te gaan zodat ik alle dames gezien had!

Alles werd uitgelegd hoe zij werkte maar ook vooral de vraag naar mij, hoe ik het allemaal voor mij zag.

Ik werd opgevolgd door de Gynaecoloog maar ging ook 1 keer per maand langs bij vita nova, op die manier bleven zij op de hoogte, en kon ik met alle vragen bij hen terecht.

Ik had mij ook ingeschreven voor de 5 cursussen, want ik wou toch goed voorbereid zijn, zodat ik de bevalling meer op mijn gemak zou kunnen doorstaan.

De eerste 2 cursussen hebben we live kunnen meemaken, helaas is nadien de Corona crisis begonnen.

Groepen tezamen kon dus niet meer, hierdoor werden de cursussen per webcam gegeven.

Beetje raar en wat onwennig, maar uiteindelijk kregen we alle info mee die we moesten krijgen en dit alles vanuit je eigen zetel :-))

Ik zeg niet dat ik alles heb onthouden, maar je voelt je er toch meer klaar voor nadat je al die info, tip en tricks hebt gehad.

Met de huidige situatie waren we blij dat we voor een thuisbevalling hadden gekozen, want wie wil er nu met al die Corona besmettingen in het ziekenhuis liggen...
Dan zijn we toch veiliger thuis!

Week 34 kwamen Jane en Iris nog even thuis langs om te kijken waar het zou doorgaan, wat ik nog in huis moest halen ...

Ik had steeds het gevoel dat de baby eerder zou komen, dus hoopte dat hij het nog vol zou houden tot week 37 want pas vanaf dan is een thuisbevalling mogelijk..

21 april 2020 mijn uitgerekend datum kwam steeds dichterbij, ik was een maand vooraf thuis gezet wegens de Corona crisis dus begon mij stilaan dood te vervelen thuis, en begon me steeds te ergeren aan die dikke buik, en aan het feit dat ik niet veel meer kon doen...
Was hij er maar al dan had ik wat om handen :-)) Rust maar zei papa, nu je nog kan...

14 april was mijn laatste consultatie bij de gynaecoloog, geen opening, ergens toch een beetje teleurgesteld want nu weet ik nog niks het kan nog alle kanten op.

De Gynaecoloog vertelt me dat dit de laatste consultatie is, en als er niets gebeurd ik op de uitgerekende datum 21 april mij moest aanmelden bij het ziekenhuis voor de monitor controle.

Zij verteld me dat een thuisbevalling maar kan tot 41 weken.

De angst komt in mijn achterhoofd maar wij zijn overtuigd dat hij deze week zal komen.

21 april nadert maar nog steeds niets, al een paar nachten voorweën gehad, waarbij Jane mij alvast moed gaf en vertelde dat het een goed teken was dat mijn lichaam zich aan het voorbereiden is.

Week 40 nu moet ik elke 2 dagen aan de monitor halfuurtje liggen om te kijken hoe het met de baby gaat.

Mijn bloeddruk is goed, hartje van de baby is ideaal dus alles is in orde enkel wachten.

Ze vragen of ik wil dat ze me onderzoeken maar ik dacht laat maar dan weer een teleurstelling van toch nog geen opening...

Ondertussen 4dagen overtijd, weer aan de monitor.

Nog steeds alles in orde maar toch geen vordering, ik laat me dan maar strippen in de hoop dat het op gang komt, want ja het begint nu wel te korten, ik heb nog 3 dagen tijd en anders wordt ik ingeleid in het ziekenhuis.

Gynecoloog heeft beslist dinsdag 28 april 41weken moet ik binnen komen.

Maandag 27/4 laat ik me nog een keer strippen (deze keer minder pijnlijk) naar een 2cm.

Maar heb ik de moed al opgegeven, het wordt dus geen thuisbevalling ik zal mij erbij moeten neerleggen dat het toch ziekenhuis zal worden.

Jane belt me en zegt, ik geloof er nog in, het kan nog allemaal, wij staan nog stand-by voor je tot morgen 20.55u (ik moet me in het ziekenhuis aanmelden om 21.00)

28 april is daar, vanavond ga ik binnen.

Dan wordt ik ingeleid waar ik toch niet naar uitkijk, ik lees op het internet dat dit vele pijnlijker is, omdat je weeën dan veel meer op elkaar en intenser komen.

Ik begin dan maar mijn valies te maken babyspulletjes voor een aantal dagen...

Rond 14h krijg ik ineens krampen, opeenvolgend, deze keer zijn ze anders dan de voorweën.

T'is meer het is intenser.

Ik wacht nog een uurtje af, en beslis dan Vita Nova te bellen.

Liesl is van wacht, en iets later komt ze langs.

Met het hartje van de baby gaat het goed, het is begonnen maar je kan het nog verdragen dus wacht nog even af.

Gynaecoloog wordt alvast verwittigd zodat ik deze avond niet moet binnen gaan, en het als toch nog een kans te geven voor een thuis bevalling.

Ik wil me niet te hard baseren op de cm's, dus Liesl vertrekt weer en belt later die avond terug.

21h gepasseerd, de pijn van de weeën worden intenser, Jane komt langs.

Ze masseert mijn rug, geeft me aan tips hoe ik me kan zetten, want ik vind de juiste positie niet.

De bal waar ik in de cursus op had geoefend was ineens niet aangenaam meer.

Mijn partner loopt heen en weer om de kersenpitkussentjes op te warmen want dat is de enige verdoving dat ik op dat moment heb.

Jane die exact weet hoe en waar ze te leggen, wat een groot deel van de pijn weg neemt, maar toch blijft de pijn.

Rond 24u vertrekt Jane, om zelf ook even uit te rusten het is precies een beetje geminderd, misschien kan ik ook een klein dutje doen?

Want ik ben zo moe...

Rond een uur of 3, sta ik op om naar toilet te gaan, en ik voel nattigheid langs mijn benen naar beneden gaan.

Mijn vliezen... eindelijk nu zal het vast vooruit gaan.

Mijn partner belt Jane, want ik heb op dat moment te veel pijn om nog te bellen.

Vliezen zijn toch nog niet helemaal gebroken, vanvoor zitten ze er nog, en nog maar 3cm opening.

Nog een lange weg te gaan.

De kleur van mijn water is niet duidelijk te zien...

De pijn wordt intenser maar er gebeurt niets, ondertussen bijna 7u en het vocht is niet helder... Jane neemt de beslissing dat we best naar het ziekenhuis gaan, zodat ze daar aan de monitor kunnen kijken of alles in orde is.

Op dat moment ik ben pomp af, ziekenhuis of niet het maakt me niet uit, laat hem gewoon maar komen want ik heb geen energie meer.

Door het hele Corona gebeuren kan Jane niet mee naar het ziekenhuis, dus ik en mijn partner vertrekken.

Ziekenhuis aangekomen al mijn vliezen breken maar nog niet eens 4cm opening, het hartje is moeilijk te monitoren, en plaatsen daarom iets op het hoofdje om de hartslag goed in t oog te kunnen houden.

Ik vraag ondertussen dan maar een epidurale, ik ben nu toch in het ziekenhuis waarom nog meer afzien.

Half uurtje later komen ze deze plaatsen, eindelijk de pijn verminderd.

Ik voel nog een druk, maar het is verdraagbaar.

Nog geen 10min later, komen ze binnen, helaas we gaan een keizersnede moeten doen, het hartje van de baby maakt te grote sprongen en de Gynaecoloog van dienst heeft de beslissing genomen geen risico te nemen.

4cm de kleine is overstuur en de weg is nog te lang voor hem.

Een 6 tal verpleegster komen de kamer binnen en maken me klaar voor naar de operatiezaal te gaan, alles gaat zo snel we hebben geen tijd om het allemaal te beseffen.

Door de Corona gebeuren moeten we helemaal naar de andere kant van het ziekenhuis.

Met mondkap rennen ze door de gangen het moet allemaal heel snel gaan.

Mijn partner begint al te denken dat er iets ergs aan de hand is...

Eenmaal aangekomen in de operatiezaal wordt ik klaargemaakt en mijn partner omgekleed.

Het duurt niet lang voor we het gehuil horen van onze zoon, traantjes vloeien zonder hem te zien, gewoon al hem te horen dat hij gezond is laat alle emoties los.

Alles is goed gegaan.

Een gezonde zoon 3100kg, 50cm en zijn naam is Nuri Santi!

Het was even bekomen maar we zijn zo dankbaar dat alles goed is verlopen.

Eens we thuis zijn komt Jane nog eens langs om te kijken of alles oké is met mama en baby.

De wens van thuisbevalling zijn we al helemaal vergeten, maar wel dankbaar aan Vita Nova voor hun tijd en hulp.

Met een extra bedankje aan Jane, die toch heel de nacht ons heeft bijgestaan!